

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

sikre for demokratiet. Ingen kan da være blind for, at den nuværende tyske regering støtter sig til partier, som har meget i sig fra den tyske magttid, og disse kræfter vil få yderligere styrke, hvis militæret i Tyskland igen får en fremtrædende plads.

Alle tyskeres drøm er et samlet Tyskland, hvad jo også før eller senere må komme, fordi den nuværende deling er unaturlig og urimelig. Men drages Vesttyskland nu med ind i det vestmilitære samarbejde, betyder det, at kløften i Tyskland yderligere uddybes og muligheden for forhandlinger om et samlet Tyskland udskydes.

Ingen vil naturligvis bestride, at 12 tyske divisioner, militært set, kan være af værdi for Vestens forsvar, hvis krigen kommer, men 12 vesttyske divisioner vil efter al sandsynlighed blive efterfulgt af 12 nye østtyske divisioner. Og hovedformålet med vor tilslutning til Atlantpagten var jo dog at undgå krigen. Og udfra denne bedømmelse betyder efter min mening 12 tyske divisioner, inkorporeret i Europahær og Atlantpagt, forringede muligheder for at opnå det, man tilstræber.

Magtbalancesystemet er et yderst farligt instrument i udenrigspolitik. Da Atlantpagten blev bygget op, var det en klar forudsætning, at formålet var at muliggøre forhandlinger på lige vilkår. Men er det i situationen ikke noget helt andet, der er ved at ske? Der foreligger efter alt, hvad man kan dømme, mulighed for at få et firemagtsmøde i stand til drøftelse af Tysklands forhold. Om der kommer noget ud af en sådan forhandling, ved naturligvis ingen på forhånd, men det må dog være uomtvisteligt efter Atlantpagtens ånd og mening, at enhver mulighed for afspænding skal prøves. Men sker det? Meget tyder på, at der er stærke kræfter i gang, der vil forcere Vesttysklands tilslutning til Europahær og Atlantpagt frem, før forhandling om et forenet og samlet Tyskland finder sted.

Dette standpunkt kan meget let føre til, at der ingen forhandling bliver, og at forholdene i stedet for yderligere skærpes mellem magtgrupperne i øst og vest. Skulle det blive resultatet, må det desværre siges, at Atlantpagten ikke i denne situation bliver den støtte for forhandlingspolitikken, som ellers var dens hovedformål. Arbejderpartierne i England, Frankrig og Tyskland rettede fornylig en opfordring til regeringerne i USA, England og Frankrig om at få et firemagtsmøde i stand til drøftelse af Tysklands stilling, før beslutning træffes om Vesttysklands deltagelse i det europæiske forsvarsfælles-

skab. Denne henvendelse og dette synspunkt støttes i dag her af det danske socialdemokrati, og også udenrigsministeren har givet tilslutning til de synspunkter, denne henvendelse indeholder. Men jeg vil gerne spørge regeringen, om det er regeringens hensigt efter det, der er givet udtryk for her i dag, at henvende sig til de samme stormagter med en opfordring tilsvarende den, arbejderpartierne i de tre lande har sendt; om regeringen som medlemsstat indenfor Atlantpagtsammenslutningen vil benytte sin ret til dér at gøre sine synspunkter gældende i et spørgsmål af så stor betydning som det, det her drejer sig om? Jeg spørger, om det er regeringens agt at foretage en sådan henvendelse efter de udtalelser, der er faldet her.

Den højtærede udenrigsminister påberåber sig som begrundelse for sin stilling ved mødet i Lissabon med hensyn til Tyskland, at den danske rigsdag ved rigsdagsbeslutningen af 6. februar 1951 har tiltrådt, at vesttyske styrker kan deltage i opbygningen af Vesteuropas forsvar. Jeg mener ikke, udenrigsministeren er berettiget til på grundlag af den danske rigsdagsbeslutning at drage den konsekvens, han her har gjort. Rigsdagsbeslutningen af 6. februar 1951 indeholdt ikke noget om en Europahær eller om opstilling af selvstændige tyske divisioner. Beslutningen, som flertallet her i tinget vedtog, var en godkendelse af Bruxelles-overenskomsten, hvori det var fastsat, at tyske tropper kunne deltage i det vestlige forsvars opbygning. Der var ikke tale om en selvstændig tysk hær med generalstab og selvstændig ledelse, men nærmest om et tysk troppekontingent i en fælles vestmagthær. Men Europahæren, som den nu tegner sig, er noget ganske andet. Tyskland får ikke indenfor Europahæren en tilbagetrukket plads. Tyskland kræver fuld ligestilling, og enhver kan se, at indenfor den kreds af stater, som Europahæren omfatter: Frankrig, Italien, Belgien, Holland, Luxembourg og Tyskland, vil Tyskland og den tyske hær få en meget stærk og meget afgørende indflydelse. Europahæren er noget ganske andet end det, der var tale om i rigsdagsbeslutningen af 6. februar 1951, og jeg mener, at regeringen ved mødet i Lissabon ved sin forhåndstilslutning til Europahæren som et led i Atlantpagtforsvaret er gået ud over, hvad rigsdagsbeslutningen hjemlede den ret til.

Udenrigsministeren siger, at det, man beskæftigede sig med i Lissabon, var ikke selve spørgsmålet om Europahærens oprettelse; det lå og det ligger udenfor Atlantpagtrådets kompetence; det er en sag, som de 6 mag-